

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 314/2016-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. mája 2016 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti MAC TV, s. r. o., Brečtanová 2353/1, Bratislava, zastúpenej obchodnou spoločnosťou Advokátska kancelária Bugala-Ďurček, s. r. o., Miletičova 5B, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát Mgr. Peter Ďurček, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 26 ods. 1, 2, 3 a 4 a čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 10 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Sžo 58/2014 z 19. novembra 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti MAC TV, s. r. o., odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. marca 2016 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti MAC TV, s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 26 ods. 1, 2, 3 a 4 a čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 10 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len

„dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Sžo 58/2014 z 19. novembra 2015 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“).

2. Z obsahu sťažnosti a jej doplnenia doručeného ústavnému súdu 14. marca 2016 vyplýva, že v správnom konaní vedenom Radou pre vysielanie a retransmisiu (ďalej len „Rada“) bola sťažovateľke rozhodnutím Rady č. RP/68/2011 zo 7. júna 2011 (ďalej len „rozhodnutie Rady“) uložená sankcia – upozornenie za porušenie zákona podľa ustanovenia § 34 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o vysielaní a retransmisii“), ktoré malo spočívať v tom, že „... dňa 10.12.2010 o cca 21:20 hod. a o cca 22:42 hod. sťažovateľka odvysielala v rámci televíznej programovej služby [REDAKOVANÉ] pred a po programe [REDAKOVANÉ] komunikát označujúci za sponzora programu službu [REDAKOVANÉ], ktorý mohol naplniť definíciu vlastnej propagácie podľa § 37a ods. 2 zákona o vysielaní a retransmisii, čím mohlo dôjsť k odvysielaniu reklamy bez jej rozoznateľného a zreteľného oddelenia od iných častí programovej služby tak, aby nebol zameniteľný s inými zložkami programovej služby.“

Proti rozhodnutiu Rady podala sťažovateľka 23. septembra 2011 žalobu o preskúmanie rozhodnutia Rady na Krajskom súde v Bratislave (ďalej len „krajský súd“), ktorý rozsudkom sp. zn. 1 S 185/2011 zo 6. decembra 2012 jej žalobu zamietol. Po podaní odvolania zo strany sťažovateľky najvyšší súd uznesením sp. zn. 5 Sžo 16/2013 zo 17. decembra 2013 rozhodnutie krajského súdu sp. zn. 1 S 185/2011 zo 6. decembra 2012 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Ako ďalej sťažovateľka uvádza, „... dňa 03.07.2014 krajský súd rozsudkom č. k. 1 S 185/2011-68 žalobu sťažovateľky zamietol a rozhodnutie Rady potvrdil. Sťažovateľka podala v zákonnej lehote proti druhému rozhodnutiu krajského súdu odvolanie na najvyšší súd.

Dňa 19.11.2015 najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 5 Sžo 58/2014 odvolaniu sťažovateľky nevyhovel a druhé rozhodnutie krajského súdu potvrdil... Rozhodnutie najvyššieho súdu bolo sťažovateľke doručené dňa 04.01.2016.“

3. Sťažovateľka namieta, že najvyšší súd napadnutým rozhodnutím porušil jej základné práva podľa čl. 26 ods. 1, 2, 3 a 4 a čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 10 ods. 1 a 2 dohovoru. V podstatnej časti svojej argumentácie uvádza, že:

„... k zásahu a porušeniu práva sťažovateľky došlo postupom najvyššieho súdu v súvislosti s rozhodnutím najvyššieho súdu, ktorým potvrdil druhé rozhodnutie krajského súdu a zamietol odvolanie sťažovateľky tým, že najvyšší súd nijako nezohľadnil ústavnú prípustnosť samotného zásahu do slobody prejavu sťažovateľky zo strany Rady a svojím konaním vlastne... umožnil a potvrdil Rade ústavne neprípustným spôsobom, rozsahom a formou zasiahnuť do vyššie uvedených základných práv a slobôd sťažovateľky a rovnako tým umožnil Rade aj aplikáciu a interpretáciu dotknutých právnych predpisov takým spôsobom, ktorý nie je zlučiteľný s ústavou...“

... orgány verejnej moci nijakým spôsobom nepreukázali a ani neodôvodnili oprávnenosť zásahu do slobody prejavu, nakoľko sa nezaoberali hodnotením kritérií zákonnosti, legitimacy a proporcionality (nevyhnutnosti zásahu v demokratickej spoločnosti).

Je všeobecne zaužívanou praxou, ktorú vo svojej konštantnej judikatúre potvrdzuje Európsky súd pre ľudské práva, že kritériá zákonnosti, legitimacy a proporcionality nie sú imanentnou súčasťou obmedzujúceho zásahu do slobody prejavu sťažovateľky, ale naopak tieto kritériá sú orgány verejnej moci povinné skúmať ad hoc od prípadu k prípadu. Orgán verejnej moci je v prípade, že svojim rozhodnutím alebo konaním (opomenutím) zasahuje do slobody prejavu sťažovateľky, povinný preukázať a najmä zdôvodniť súlad zásahu do slobody prejavu s jeho Ústavou SR a Dohovorom prípustným obmedzením.

Orgány verejnej moci obmedzujúci zásah nijako neodôvodnili, najmä neuviedli naplnenie vyžadovaných kritérií na legitimitu zásahu do slobody prejavu sťažovateľky, a existenciu, resp. neexistenciu kritérií náležite neodôvodnili, čím došlo k porušeniu práva sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie a zásah do slobody prejavu.

K porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie došlo tým, že orgány verejnej moci sa nijakým spôsobom nezaoberali a ani sa nevysporiadali so splnením kritérií na legitímny zásah do slobody prejavu sťažovateľky a oprávnenosť zásahu nijakým spôsobom neodôvodnili, napriek tomu, že v zmysle konštantnej judikatúry... tak urobiť mali...

Zásah do slobody prejavu musí spĺňať kritériá legality, legitimacy a proporcionality (nevyhnutnosti zásahu v demokratickej spoločnosti) a tieto kritériá a ich splnenie boli Rada a NS SR povinní náležite preskúmať a odôvodniť.

Podľa názoru sťažovateľky zásah do slobody prejavu vyššie uvedené kritériá nespĺňal a orgány verejnej moci sa nedostatočne so splnením kritérií vysporiadali, čím porušili práva sťažovateľky.“

4. S ohľadom na uvedené (bod 3) sťažovateľka následne vyvodzuje nenaplnenie kritérií legality, legitimacy a proporcionality v prípade zásahu Rady do slobody prejavu a samotné uloženie sankcie rozhodnutím Rady, i keď iba vo forme upozornenia na porušenie zákona, považuje za neprípustné.

Sťažovateľka zastáva názor, že „... aj informácie reklamného, sponzorského charakteru predstavujú obsah televízneho vysielania, na ktorý sa vzťahuje ochrana práva na slobodu prejavu. Štát v tomto prípade v súlade so svojim primárnym záväzkom zabezpečil pluralitu médií na to, aby aj informácie reklamného alebo sponzorského charakteru mohli byť vyhľadane a spracované divákmi a rozšírené sťažovateľkou...

V prípadoch, kedy sa regulácia vykonávaná Radou dostáva do stretu s právom vysielateľa (sťažovateľky) na slobodu prejavu je potrebné pristúpiť k reštriktívnemu výkladu, kedy má Rada a následne aj všeobecné súdy len malý priestor na obmedzenie slobody prejavu prostredníctvom svojich rozhodnutí...

Tým, že Rada a následne aj krajský súd a najvyšší súd mali interpretovať a aplikovať ustanovenie § 34 ods. 1 zákona o vysielaní a retransmisii, a to v spojení s právom na slobodu prejavu podľa čl. 26 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 10 ods. 1 dohovoru a ústavnou limitáciou v zmysle čl. 26 ods. 4 ústavy a čl. 10 ods. 2 dohovoru, avšak tieto interpretovali a aplikovali spôsobom, ktorý nezodpovedá ústavným požiadavkám na ochranu slobody prejavu sťažovateľky v zmysle čl. 26 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 10 ods. 1 dohovoru, bolo porušené sťažovateľkine právo na slobodu prejavu a základné právo slobodne rozširovať informácie podľa čl. 26 ods. 1 a 2 v spojení s čl. 26 ods. 4 ústavy a právo na slobodu prejavu podľa čl. 10 ods. 1 v spojení s čl. 10 ods. 2 dohovoru.“

5. V závere sťažnosti preto sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po predbežnom prerokovaní sťažnosti vo veci vydal tento nález:

„1. Základné práva spoločnosti MAC TV, s.r.o., so sídlom Brečtanová 1, 831 01 Bratislava, [REDACTED], podľa článku 26 ods. 1, ods. 2, ods. 3 a ods. 4, čl. 46 ods. 1 a ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1, a čl. 10 ods. 1 a ods. 2 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní o odvolaní pod sp. zn. 5 Sžo 58/2014 zo dňa 19.11.2015 porušené bolo.

2. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní o odvolaní pod sp. zn. 5 Sžo 58/2014 zo dňa 19.11.2015 sa zrušuje vo všetkých výrokoch a vec sa vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť spoločnosti MAC TV, s.r.o., so sídlom Brečtanová 1, 831 01 Bratislava, [REDACTED], trovy právneho zastúpenia vo výške 363,79 EUR na účet Advokátskej kancelárie Bugala - Ďurček, s.r.o., do pätnásť dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

7. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo

návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

9. Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľky a skúmal, či nie sú dané dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktoré bránia jej prijatiu na ďalšie konanie.

10. Pokiaľ ide o napadnutý rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 5 Sžo 58/2014 z 19. novembra 2015, z obsahu sťažnosti možno vyvodit', že sťažovateľka namieta porušenie svojich v sťažnosti označených práv (bod 1) napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu, ktorým najvyšší súd potvrdil prvostupňové rozhodnutie krajského súdu č. k. 1 S 185/2011-68 z 3. júla 2014 ako vecne správne, t. j. stotožnil sa s faktickými a právnymi názormi a závermi krajského súdu.

11. Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu (ako aj práva na spravodlivý proces) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je v zásade oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory

všeobecného súdu ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je daná v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve (I. ÚS 225/03, I. ÚS 334/08).

12. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaniach, ktoré im predchádzali, alebo samotných rozhodnutiach došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmavania vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00) a tiež by mali za následok porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu, ktoré neboli napravené v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov.

13. Podľa čl. 26 ods. 1 ústavy sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené. Podľa čl. 26 ods. 2 ústavy každý má právo vyjadrovať svoje názory slovom, písmom, tlačou, obrazom alebo iným spôsobom, ako aj slobodne vyhľadávať, prijímať a rozširovať idey a informácie bez ohľadu na hranice štátu. Vydávanie tlače nepodlieha povolovaciemu konaniu. Podnikanie v odbore rozhlasu a televízie sa môže viazať na povolenie štátu. Podmienky ustanoví zákon.

Podľa čl. 26 ods. 3 ústavy cenzúra sa zakazuje.

Podľa čl. 26 ods. 4 ústavy slobodu prejavu a právo vyhľadávať a šíriť informácie možno obmedziť zákonom, ak ide o opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosť štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 10 ods. 1 dohovoru každý má právo na slobodu prejavu. Toto právo zahŕňa slobodu zastávať názory a prijímať a rozširovať informácie alebo myšlienky bez zasahovania štátnych orgánov a bez ohľadu na hranice. Tento článok nebráni štátom, aby vyžadovali udeľovanie povolení rozhlasovým, televíznym alebo filmovým spoločnostiam.

Podľa čl. 10 ods. 2 dohovoru výkon slobôd podľa odseku 1, pretože zahŕňa aj povinnosť aj zodpovednosť, môže podliehať takým formalitám, podmienkam, obmedzeniam alebo sankciám, ktoré ustanovuje zákon a ktoré sú nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, územnej celistvosti, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky, ochrany povesti alebo práv iných, zabráneniu úniku dôverných informácií alebo zachovania autority a nestrannosti súdnej moci.

14. Ústavný súd v úvode poznamenáva, že medzi právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jemu porovnateľným právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru niet zásadných odlišností, a preto prípadné porušenie uvedených práv je potrebné posudzovať spoločne. Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že

obsahom základného práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy), ako aj práva na spravodlivé súdne konanie (čl. 6 ods. 1 dohovoru) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní.

15. Pokiaľ ide o sťažovateľkou namietané porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy (resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu, ústavný súd predovšetkým konštatuje, že v danej veci nebola vylúčená právomoc všeobecných súdov. V právomoci ústavného súdu zostalo následne iba posúdenie, či účinky výkonu právomoci najvyššieho súdu v súvislosti s jeho rozhodnutím o odvolaní sťažovateľky rozsudkom sp. zn. 5 Sžo 58/2014 z 19. novembra 2015 sú zlučiteľné s označeným článkom ústavy (resp. dohovoru).

16. Vychádzajúc z uvedených právnych názorov, ústavný súd na účely posúdenia opodstatnenosti sťažnosti preskúmal napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu a argumentáciu sťažovateľky nevyhodnotil ako spôsobilú spochybníť ústavnú udržateľnosť záverov najvyššieho súdu.

Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu dospel k záveru, že najvyšší súd svoje rozhodnutie, ktorým potvrdil rozsudok krajského súdu č. k. 1 S 185/2011-68 z 3. júla 2014 ako vecne správny, náležite odôvodnil, čo potvrdzuje jeho argumentácia vychádzajúca z v konaní zisteného skutkového stavu a na tomto základe vyvođených právnych záverov.

17. Najvyšší súd po oboznámení prvostupňového rozhodnutia, odvolacej argumentácie sťažovateľky a stanoviska žalovanej k nemu v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol:

«Z obsahu administratívneho spisového materiálu, ktorý bol predložený súdu vyplýva, že v tejto veci bolo začaté správne konanie oznámením o začatí správneho konania zo dňa 01.03.2011, ktoré bolo doručené žalobkyni dňa 16.03.2011. V spise je pripojený záznam z vysielania programu [REDAKOVANÉ], odvysielaný dňa 10.12.2010, prepis skutkového stavu a vyjadrenie účastníka konania zo dňa 07.04.2011.

Úlohou najvyššieho súdu v zmysle námietok žalobkyne bolo posúdiť, či žalobkyňa odvysielaním týchto programov porušila zákonné ustanovenia špecifikované žalovanou v rozhodnutí a či sankcia bola uložená v súlade so zákonom. Najvyšší súd Slovenskej republiky preskúmal, či napadnuté rozhodnutie odporkyne nevybočilo z medzí hľadísk ustanovených zákonom, či jej závery zodpovedajú zásadám logického myslenia a či podklady pre takýto úsudok boli zistené úplne a riadnym procesným postupom...

Úlohou senátu najvyššieho súdu v posudzovanej veci bolo postupom podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku preskúmať zákonnosť postupu a zákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovanej, ktorým rozhodla, že žalobkyňa porušila povinnosť ustanovenú v § 34 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. tým, že na televíznej programovej službe [REDAKOVANÉ] dňa 10.12.2010 o cca 21:20 hod. a o cca 22:42 hod. odvysielala pred a po programe „[REDAKOVANÉ]“ komunikát označujúci za sponzora programu službu [REDAKOVANÉ], ktorý naplnil definíciu reklamy podľa § 32 ods. 1 zákona č. 308/2000 a zároveň vlastnej propagácie podľa § 37a ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z. bez jeho oddelenia zvukovo obrazovými prostriedkami od tohto programu, čím došlo k odvysielaniu reklamy bez jej rozoznatelného a zreteľného oddelenia od iných častí programovej služby tak, aby nebola zameniteľná s inými zložkami programovej služby za čo jej bola uložená sankcia podľa § 64 ods. 1 písm. a) zákona č. 308/2000 Z. z. - upozornenie na porušenie zákona.

Najvyšší súd sa zaoberal vecnými a právnymi námietkami uvedenými v odvolaní zo strany žalobkyne. Pokiaľ ide o vyhodnotenie týchto námietok je potrebné zdôrazniť, že najvyšší súd považuje napadnutý rozsudok za vecne aj právne správny, stotožňuje sa v plnom rozsahu s odôvodnením krajského súdu a na doplnenie dodáva:

Pokiaľ ide o definíciu pojmov „reklama“ versus „sponzoring“, najvyšší súd dospel zhodne s krajským súdom k právnemu názoru, že odvysielaný komunikát v znení: „Exkluzívny náhľad do zákulisia reality show [REDAKOVANÉ], Vám prináša internetová televízia [REDAKOVANÉ]“, obohatený o vizuálnu zložku na zeleno - modro - žltom pozadí na ploche tmavého obdĺžnika zobrazením webovej stránky, na ktorej veľký kurzor v tvare šípky spustí video s následným vytvorením loga [REDAKOVANÉ] a pod ním nápis [REDAKOVANÉ] a nápis [REDAKOVANÉ] naplnil obsahovo pojmové zložky reklamy. Takýto komunikát upriamuje pozornosť recipienta na audiovizuálnu mediálnu službu na požiadanie [REDAKOVANÉ]. Prevádzkovateľom tejto služby je zároveň vysielateľ, ktorý tento komunikát odvysielal.

Nemožno tak prisvedčiť k námietkam žalobkyne, že predmetný komunikát je len sponzoringom a veta má len informačný charakter. Táto audiovizálna zložka bola totiž obohatená aj o vizuálnu zložku, ktorá obsahuje údaje prekračujúce pojem sponzoringu. Najvyšší súd Slovenskej republiky tiež zdôrazňuje, že predmetný komunikát nebol od bezprostredne nasledujúceho, resp. predchádzajúceho programu [REDAKOVANÉ] oddelený žiadnym zvukovo-obrazovým prostriedkom.

Pokiaľ išlo o námietku žalobkyne uvedenú v odvolaní ohľadom absencie spôsobu spáchania skutku, akým mala žalobkyňa porušiť svoju povinnosť, najvyšší súd má za to, že vo výroku rozhodnutia žalovanej je jasne formulovaný spôsob spáchania správneho deliktu podľa § 34 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z., ktorý spočíva v odvysielaní komunikátu, ktorý naplnil definíciu reklamy podľa § 32 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. a zároveň vlastnej propagácie podľa § 37a ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z. bez toho, aby bol oddelený zvukovo-obrazovými prostriedkami od programu [REDAKOVANÉ], čím došlo k odvysielaniu reklamy bez jej rozoznatelného a zreteľného oddelenia od iných častí programovej služby tak, aby nebola zameniteľná s inými zložkami programovej služby.

Vzhľadom na uvedené najvyšší súd napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. v spojení s § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. potvrdil.»

18. Ústavný súd z citovanej časti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu nezistil, že by najvyšším súdom aplikovaný postup pri zistení a hodnotení skutkového stavu veci a pri ustálení právnych záverov mohol zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do napadnutého rozhodnutia v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy.

Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne

nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

19. Napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu (a v jeho rozsahu tiež prvostupňové rozhodnutie, keďže bolo potvrdené odvolacím súdom, pozn.) obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplýva z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu.

20. Ústavný súd poznamenáva, že dôvody napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu sú zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností prípadu a relevantných právnych noriem. Toto rozhodnutie nevykazuje znaky svojvôle, nevyhodnocuje nové dôkazy a právne (odvolacie) závery, konštatuje dostatočne zistený skutkový stav, k čomu najvyšší súd dospel na základe vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd nie je oprávnený ani povinný nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, IV. ÚS 110/03). Ústavný súd ešte pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva.

21. Vychádzajúc z uvedeného, je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi posudzovaným rozhodnutím najvyššieho súdu a namietaným porušením základných práv sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. S prihliadnutím na odôvodnenosť napadnutého rozhodnutia, ako aj s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (ako aj práva na spravodlivé súdne konanie) nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

22. Sťažovateľka taktiež namietala, že napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu došlo k zásahu do jej základných práv podľa čl. 26 ods. 1, 2, 3 a 4 ústavy a práv podľa čl. 10

ods. 1 a 2 dohovoru, keďže obmedzenie slobody prejavu v jej prípade nesledovalo žiaden legitímny cieľ a samotný zásah Rady nenaplnil kritériá legality, legitimacy a proporcionality.

Ústavný súd nepovažoval za potrebné zaoberať sa osobitne uvedeným článkom ústavy a dohovoru, ktoré mali byť podľa názoru sťažovateľky taktiež porušené. Keďže ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu a možným porušením základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, nie je možné vzhľadom na to uvažovať ani o porušení základných práv podľa čl. 26 ods. 1, 2, 3 a 4 ústavy, resp. práv podľa čl. 10 ods. 1 a 2 dohovoru.

23. Absencia porušenia ústavnoprávných princípov vylučuje založenie sekundárnej zodpovednosti všeobecných súdov za porušenie základných práv sťažovateľky hmotnoprávneho charakteru (IV. ÚS 116/05). Ústavný súd totiž v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (napr. II. ÚS 78/05) zastáva názor, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprosné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy. V opačnom prípade by ústavný súd bol opravnou inštanciou voči všeobecným súdom, a nie súdnym orgánom ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd by takým postupom nahradzoval skutkové a právne závery v rozhodnutiach všeobecných súdov, ale bez toho, aby vykonal dokazovanie, ktoré je základným predpokladom na to, aby sa vytvoril skutkový základ rozhodnutí všeobecných súdov a jeho subsumpcia pod príslušné právne normy.

24. Pre úplnosť ústavný súd dodáva, že závery nálezu ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 307/2014 z 18. decembra 2014, na ktoré sťažovateľka v podanej sťažnosti odkazovala, nemožno aplikovať na prípad posudzovaný v tomto konaní z dôvodu rozdielných skutkových okolností prípadu sťažovateľky, ktoré boli predmetom posúdenia ústavného súdu v označenom konaní a ktoré vyplývali z porušenia inej zákonom o vysielaní a retransmisii ustanovenej povinnosti sťažovateľky.

25. Keďže ústavný súd nezistil možnosť sťažovateľkou namietaného porušenia označených základných práv podľa čl. 26 ods. 1, 2, 3 a 4 a čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práv

podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 10 ods. 1 a 2 dohovoru napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu, sťažnosť pri jej predbežnom prerokovaní odmietol ako celok podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

26. Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. mája 2016